

Titel: Kapitel I.

Citation: "Kapitel I.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e25689/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel I.

Om Afgang til hynlige Bevismidler.

Midlerne til at faae Rede paa de Kjendsgjerninger, hvis Oplysning udtræves under Straffesagen, ere dels de hynlige Bevismidler dels Forklaringer, som afgives af Personer. I dette Kapitel handles om Agangen til de første. Denne er selvfølgelig ubegrænset, naar der ved intet Indgreb sker i en Ret, som har Krav paa at respekteres selv i Strafferetsplejen. I modsat Hold bliver der Spørgsmaal om, hvorvidt og under hvilke materielle og formelle Betingelser, foruden den i § 110 nævnte almindelige, Midler gives til at faae Afgang til lige Bevismidler, og om yderligere Regler med Hensyn til deres Benyttelse under Sagen.

I

Udsket omhandler i Kapitlets første Undersætning Ransagning som Middel til at faae Afgang til hynlige Bevismidler*). Der er her ved kun Spørgsmaal om den Ransagning, som medfører Indgreb i Borgernes private Livs Fred (Hus, Gjenstande, Person, Papire), og som netop derfor udtæver Tilstedeværelsen af visse materielle Betingelser til sin Retfærdiggørelse og Sagttagelsen af visse Regler med Hensyn til Beslutningen og dens Iværksættelse. I første Henseende frembyder der sig nu en meget væsentlig Sondring. Ransagningen kan nemlig for det første være en egentlig Forholdsberegning for at iværksætte Besiddelsestagsagen af en bestemt Ting, som den, med hvem Forholdsberegningen er rettet, besidder, men vægter sig ved at udlevere. Det er paa den ene Side en Selsøgt, at Ransagning i denne Forstand kan finde Sted med Enhver, den Sigtede eller Trediemand, der vægter sig ved at efterkomme den lovlige hjemlede Udleveringspligt, og at det heller ikke kan gjøre nogen Forskjel,

*) Ransagning, som foretages for at faae fat paa en Sigtede eller for at sikre sig imod Undvigelse, omhandles i Forbindelse med Anholdelse og Fængsling, se §§ 175, 176, 186.

om Forbrydelsen er en større eller mindre. Retten til at fordrø Udleveringen kan i intet Tilfælde være uden Rettsbeholdelse. Selve Udleveringspligten maa dernæst med enkelte Undtagelser udstrække sig til alle Ting, der kunne tjene til Bevis. Paa den anden Side forudsætter denne Ransagning, at der er Tale om Krav paa Udlevering af en bestemt Gjenstand, som den Paagældende enten indrømmer at være i Besiddelse af, men vægter sig ved at udlevere, eller som han vel nøgler at besidde og derfor erklærer sig ude af Stand til at udlevere, men som dog ifølge de foreliggende Oplysninger maa antages at være i hans Besiddelse. At tage Tingen ved Ransagning uden forudgaaende Opfordring til at udlevere den, kan som en Forøgelse af Retten til at tage, i al Hold kun forsvares i saadanne Tilfælde, hvor der er Grund til at antage, at en Udsættelse af Forholdsberegningen vilde forspilde Hjemmets Opnaaelse. Den for Strafferetsplejen ejendommelige Form af Ransagning er imidlertid den, hvor den ikke iværksættes for at efterføge en bestemt Gjenstand, men for at efterspore, om og hvad der maatte findes hos den Paagældende, som kunde tjene til Oplysning om Forbrydelsen, altsaa en Besigtigelse. Da denne Forholdsregel haade i sig selv er højt trykkelig og derhos ordentligvis maa faste Mistanke paa den, med hvem den iværksættes, for Skyld eller Redskyld i Forbrydelsen, maa den nødvendigvis være bunden til særegne Betingelser. Til disse hører af den hidt nævnte Grund, at den ordentligvis kun maa foretages mod den, der alt er mistænkt. Dernæst tale vægtige Grunde for at begrænse denne Ransagning i Henseende til sin Gjenstand. Man vilde ellers opstille den ubegrænsede Pligt for Enhver, der rammes af Mistanke, at finde sig i, at hans hele Privatliv lægges blot; thi at det paa Forhaand skulde være klart, at Intetsomhelst til Sagens Oplysning kunde findes ved en saadan Ransagning, vil sjælden eller aldrig kunne siges. Skal ikke al Rettsbeholdelse for en Mistænktis private Liv ophøre ligeoverfor det Offentlige, bør denne Ransagning kun kunne foretages for at efterspore Gjenstande, som staa i en direkte, objektiv Forbindelse med Forbry-